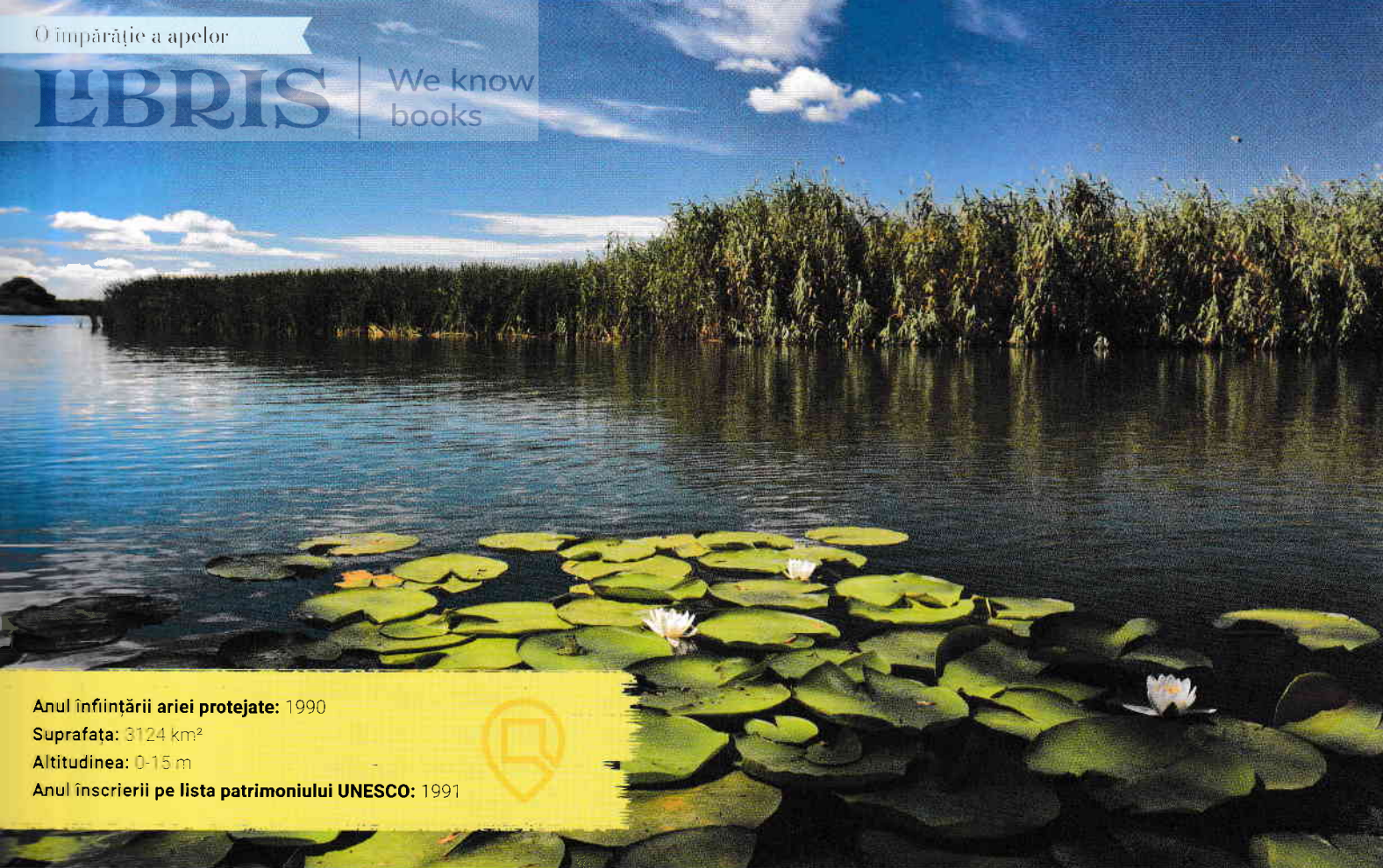

100

**DE SITURI ALE
PATRIMONIULUI
MONDIAL NATURAL**

Delta Dunării	4	Parcul Național Simien	54
Parcul Național Pirin	5	Lacurile Marelui Rift	55
Parcul Național Durmitor	6	Parcul Național Masivul Ruwenzori	56
Parcul Național Lacurile Plitvice	7	Parcul Național Kilimanjaro	57
Peșterile din zona Aggtelek și Carstul Slovac	8	Parcul Național Serengeti	58
Alpii Dolomitici	9	Cascada Victoria	59
Insulele Lipari	10	Delta Okavango	60
Scandola	11	Munții Barberton Makhonjwa	61
Situl fosilifer Messel	12	Domul Vredefort	62
Regiunea alpină Jungfrau-Aletsch-Bietschhorn	13	Rezervația naturală Tsingy de Bemaraha	63
Pădurea „Laurisilva”	14	Parcul Național Réunion	64
Parcul Național Garajonay	15	Fiordul glaciari Ilulissat	65
Giant’s Causeway	16	Munții Stâncoși ai Canadei	66
Insula Surtsey	17	Parcul Dinozaurilor	67
Fiordurile din vestul Norvegiei	18	Parcul Național Gros Morne	68
Pădurile arhaice din Komi	19	Situl fosilifer Mistaken Point	69
Caucazul de Vest	20	Parcul Național Nahanni	70
Munții de Aur din Altai	21	Parcul Național Wood Buffalo	71
Lacul Baikal	22	Parcul Național Grand-Canyon	72
Vulcanii din Kamceatka	23	Vulcanii din Hawaii	73
Parcul Național Lena	24	Parcul Național Yellowstone	74
Platoul Putorana	25	Parcul Național Peștera Mamutului	75
Peisajele din Dauria	26	Parcul Național Yosemite	76
Situl paleontologic Chengjiang	27	Insulele și rezervațiile naturale din Golful Californiei	77
Qinghai Hoh Xil	28	Bariera de Corali din Belize	78
Valea Jiuzhaigou	29	Rezervația naturală Rio Plátano	79
Peisajul carstic al Chinei de Sud	30	Parcul Național Guanacaste	80
Regiunea calcaroasă Huanglong	31	Parcul Național Isla del Coco	81
Fluviile paralele din Yunnan	32	Parcul Național Darién	82
Regiunea Wulingyuan	33	Parcul Național „Alexander von Humboldt”	83
Pădurea de cedri de la Yakushima	34	Parcul Național „Desembarco del Granma”	84
Rezervația forestieră a Munților Shirakami	35	Pitonii	85
Parcul Național Râul Subteran Puerto Princesa	36	Parcul Național Los Katíos	86
Recifele Tubbataha	37	Parcul Național Canaima	87
Pădurile tropicale de pe Insula Sumatra	38	Insulele Galápagos	88
Parcul Național Ujung Kulon și Krakatau	39	Parcul Național Sangay	89
Parcul Național Kinabalu	40	Parcul Național Huascarán	90
Parcul Național Kaziranga	41	Parcul Național Manú	91
Rezervația zoologică Manas	42	Ariile naturale protejate din Amazonia Centrală	92
Parcul Național Nanda Devi și Valea Florilor	43	Parcul Național Iguazú-Iguaçu	93
Parcul Național Sundarbans	44	Parcul Național „Los Glaciares”	94
Parcul Național Sagarmatha	45	Peninsula Valdés	95
Deșertul Lut	46	Siturile fosilifere Riversleigh și Naracoorte	96
Wadi al-Hitan	47	Parcul Național Shark Bay	97
Peisajul lacustru Ounianga	48	Rezervațiile forestiere ale Australiei de Est	98
Parcul Național Comoé	49	Marea Barieră de Corali	99
Parcul Național Tai	50	Parcul Național Purnululu	100
Parcul Național Kahuzi-Biega	51	Parcul Național Uluru-Kata Tjuta	101
Rezervația zoologică Okapi	52	Lagunele și bariera de corali din Noua Caledonie	102
Parcul Național Virunga	53	Te Wahipounamu	103

Anul înființării ariei protejate: 1990

Suprafața: 3124 km²

Altitudinea: 0-15 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1991

Delta Dunării

Înainte de vărsarea în *Marea Neagră*, cursul leneș al *Dunării* se împarte în trei brațe. Între ele s-a format cel mai mare stufăriș continuu din lume. *Delta Dunării* este împărțită între două state: România și Ucraina. Cea mai mare parte îi revine României, iar situl se află exclusiv pe teritoriul țării noastre. Unicitatea peisajului, diversitatea floristică și faunistică conferă putere de atracție acestui ținut încântător, dominat de ape. Delta Dunării s-a format în perioada postglaciară, prin colmatarea unui vechi golf al Mării Negre. În mare parte, uscatul este alcătuit din aluviuni aduse de Dunăre și din sedimente marine, acumulate pe suprafața platformei continentale, caracterizată prin adâncimi reduse. Prin urmare, altitudinile sunt scăzute, de doar câțiva metri. Procesul continuă și astăzi, fapt dovedit nu doar prin înaintarea deltei către mare, ci și prin întinderile mari de apă din cuprinsul ei, acestea alcătuiind 85% din suprafață. Suprafețele acvatice se împart astfel: brațe principale (*Chilia*, *Sulina* și *Sfântu Gheorghe*), brațe secundare, lacuri (*Isac*, *Gorgova*, *Fortuna*, *Lumina* etc. și, mlaștini, la care se adaugă o rețea densă de canale. Uscaturile deltei se numesc *grinduri*, cele mai întinse fiind *Letea*, *Caraorman* și *Chilia*.

Din cele 29 de habitate identificate în deltă, se detașează mlaștinile, ale căror specii dominante sunt stuful, papura și rogozul. Stuful creează adesea insule plutitoare. Zăvoaiile formate din salcâm, plop, frasin și salcie apar pe suprafețele inundate periodic. Pădurile alcătuite din frasin, plop tremurător, ulm și specii de stejar sunt prezente pe grindurile mari, ferite de inundații. Apar și plantele agățătoare, precum hameiul și vița sălbatică. Luciul apelor este decorat cu nuferi. Fauna se remarcă prin bogăția uimitoare a lumii păsărilor, care numără 320 de specii. Pelicanii, lebedele, cormoranii, stârcii, cocorii, găștele, rațele, șoimii – sunt doar câteva dintre păsările observate aici. Zăvoaiile și pădurile sunt populate cu mistreți, vulpi, pisici sălbatice, nuci și vidre. Fauna piscicolă este deosebit de bogată. Alături de crapul autohton apar sturionii (nisetru, morun, cegă), heringul și multe alte specii. Mediul natural al deltei, păstrat peste generații, a fost grav afectat după 1950, în cadrul unui proiect al economiei socialiste. Din fericire, transformarea ei în rezervație a biosferei a pus capăt exploatării stufului, introducerii ciprinidelor asiatice și planurilor de cultivare.

IUBRIS | We know books

Parcul Național Pirin

În *Munții Pirin* din sud-vestul Bulgariei se înalță al doilea vârf ca înălțime al acestei țări, vârful *Vihren*, cu o altitudine de 2914 metri. Din punct de vedere peisagistic, ținutul muntos nu diferă mult de Pirinei, Alpi, Carpați sau alți munți înalți ai Europei, unde apar, de asemenea, stâncile modelate de ghețari, separate prin prăpăstii adânci și pe care se dezvoltă o vegetație alpină. Munții Pirin sunt diferiți în primul rând datorită bogăției și varietății florei, formate dintr-un amestec de specii central-europene, alpine, mediteraneene și balcanice. Pădurile și rariștile alpine acoperă aproximativ jumătate din teritoriul parcului național, restul fiind dominat de pajiști și stâncării sălbatice, dezvoltate pe șisturi cristaline, marmură, granite și gnaisuri. Spre deosebire de Alpi sau de Pirinei, aici nu mai există ghețari. Totuși, crestele înalte și subțiri, circurile și văile largi, respectiv versanții înclinați, îmbrăcați cu grohotișuri extinse păstrează urmele glaciațiunii cuaternare. De asemenea, ghețarii de altădată sunt responsabili de apariția celor 160 de lacuri glaciare și a numeroaselor cascade ale parcului.

Făgetele acoperă partea inferioară a parcului, deasupra lor dezvoltându-se pădurile de conifere reprezentate prin

molid, brad sau pin. *Pinus heldreichii*, o specie tipic balcanică prezentă în parc, se remarcă prin arbori ce ating vârsta de 500 de ani. Alături de ursul brun, lupul sau viezurele, în păduri trăiesc cerbul comun (numit și cerbul european sau carpatin), mistrețul sau căprioara. În jnepenișurile aflate dincolo de limita superioară a pădurilor trăiesc cocoșul de munte, ierunca și potârnichea alpină. Deasupra cotei de 2000 de metri se extind pajiștile alpine viu colorate în timpul verii, denumite simbolic „grădina cu flori”. Pe lângă genurile *Campanula* și *Gențiana*, aici sunt prezente specii rare sau endemice precum floarea de colț, cimbrisorul de Pirin, macul galben de munte, brândușa de munte și crinul galben de munte. În ținuturile sălbatice de peste 2300 de metri își fac apariția stâncuța de munte, stâncuța alpină și acvila de munte, care planează deasupra stâncăriilor, căutându-și prada.

Anul înființării ariei protejate: 1962

Suprafața: 383 km²

Altitudinea: 1008-2914 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1983

IBRIS We know books

Parcul Național Durmitor

Partea de vest a *Peninsulei Balcanice* este dominată de culmile calcaroase ale *Alpilor Dinarici*, dispuși în șiruri paralele, începând din Slovenia și până în Albania. Parte a acestui lanț muntos, *Masivul Durmitor* din nordul statului Muntenegru culminează cu vârful *Bobotov Kuk* la 2523 m, acesta fiind al patrulea vârf ca înălțime al acestei țări. Peisajul de aici este pe cât de frumos, pe atât de contradictoriu. O primă caracteristică a acestuia ar fi mozaicul de culori, care rezultă prin asocierea stâncărilor gri-albe cu covorul vegetal verde și cu lacurile albastre. Peticele de zăpadă păstrate peste vară contrastează oarecum cu climatul blând, cu influențe mediteraneene, la fel ca numeroasele bazine lacustre și văi, ce alternează cu depresiunile uscate ale masivului. Această varietate peisagistică se datorează atât altitudinii, cât și constituției litologice. Datorită prezenței calcarelor s-a format relieful carstic, căruia îi aparțin câmpurile de lapiezuri, dolinele, poliile, sectoarele de chei și peșterile. *Canionul râului Tara* uimește nu doar prin frumusețea și sălbăticia sa, ci și prin dimensiunile sale neobișnuite. Având o lungime de 78 de km și o adâncime maximă de 1300 de m, acesta se află printre cele mai mari canioane ale lumii. Doar în perimetrul acestuia se află peste 80 de peșteri. În schimb, dacă socotim toate golurile subterane ale parcului, numărul va fi de ordinul sutelor.

Covorul vegetal se schimbă odată cu creșterea altitudinii. În părțile joase ale parcului se întâlnesc făgetele amestecate cu arțar, mai sus apar pădurile de conifere, deasupra cărora sunt prezente pajștiile alpine asociate cu stâncăriile sterpe. Pinul negru reprezintă o specie importantă a coniferelor de aici, caracterizată prin exemplare de 400 de ani ce ating chiar 50 de m înălțime. Relieful glaciar este bine reprezentat: circurile glaciare cu sau fără lacuri, văile glaciare și crestele înguste păstrează amprenta ghețarilor din Pleistocen. Din cele 16 lacuri ale parcului, cel mai mare este *Lacul Negru (Crno Jezero)*.

Parcul Național Durmitor este foarte popular în rândul turiștilor care practică drumeția, alpinismul, schiul și sporturile nautice. Până în prezent, turismul nu a avut efecte negative majore asupra mediului. În schimb, mineritul și lucrările hidrotehnice din zonele învecinate pot afecta echilibrul acestor locuri minunate.

Anul înființării ariei protejate: 1952

Suprafața: 321 km²

Altitudinea: 450-2522 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1980

HBRIS | We know books

Parcul Național Lacurile Plitvice

Străjuit de păduri dese, râul *Korana* șerpuiește printre stâncile golașe ale platoului calcaros din centrul Croației, asemenea unei oaze verzi în deșert. De-a lungul cursului principal și pe văile secundare s-a dezvoltat un sistem lacustru în cascadă, cunoscut sub denumirea de *Lacurile Plitvice*. Această minune naturală a Europei își datorează existența proceselor carstice, adică dizolvării calcarului de către apa încărcată cu dioxid de carbon. În urma precipitării, mineralele dizolvate se depun în albiile cursurilor de apă, formând baraje din travertin ce se constituie în veritabile obstacole în calea apei, ducând la acumularea acesteia. Sistemul format din 16 lacuri interconectate, aflate pe diferite niveluri ale văilor, se întinde pe 8 km. În partea superioară a văii se află *Lacul Prošćansko*. Având lungimea de 2 km, o suprafață de 82 de ha și o adâncime de 48 de m, *Lacul Kozjak* reprezintă cea mai mare acumulare de apă din parcul național. La fel de frumoase sunt lacurile *Batinovac*, *Mihino* sau *Milanovac*. Apa ce se revarsă peste pereții stâncoși ai văii formează cascade de o mare spectaculozitate. Vara, căderile de apă sunt ca niște voaluri purtate de brizele ușoare, iar în timpul iernii ele îngheață complet. *Marea Cascadă*, formată în partea inferioară a văii, are înălțimea de 78 de m. În urma infiltrării apei, procesul de dizolvare continuă și în masa rocii, astfel luând naștere peșteri încântătoare, cum ar fi *Marea Peșteră* sau *Peștera Šupljara*.

Parcul Național Lacurile Plitvice se remarcă și prin numărul impresionant al speciilor floristice: 1267. Aici se păstrează încă pădurile în care se amestecă arborii tipici climatului mediteranean cu cei ai climatului temperat propriu-zis sau rece: mojdreanul, carpenul, alunul, fagul, molidul și bradul. În poienile din zonă apar elemente rare ale florei precum papucul-doamnei, spânzul negru (care, în mod interesant, produce flori albe), pinguicula vulgaris (o plantă carnivoră), ligularia sibirica (un relict glaciatic) sau crinul de pădure. Pe lângă sutele de specii de fluturi și păsări (printre care cocoșul de munte, șerparul, porumbelul și pescărușul albastru), în parc trăiesc zeci de specii de mamifere și reptile: ursul brun, lupul, râsul, vidra, respectiv șarpele de apă, vipera comună și broasca-țestoasă europeană de baltă. În apele limpezi ale lacurilor și râurilor viețuiesc, printre altele, păstrăvul, racul și proteul de peșteră.

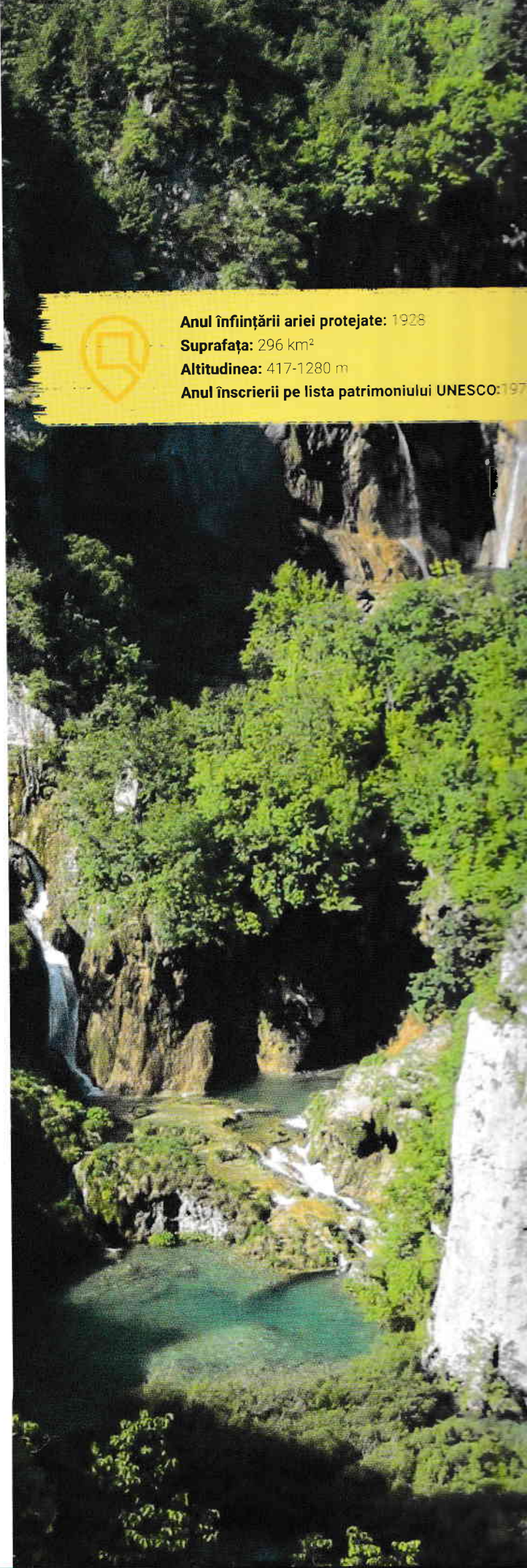

Anul înființării ariei protejate: 1928

Suprafața: 296 km²

Altitudinea: 417-1280 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1979

O lume subterană miraculoasă

LIBRIS

We know
books

Anul înființării ariei protejate: 1985

Suprafața: 566 km²

Altitudinea: 300-600 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1995

Peșterile din zona Aggtelek și Carstul Slovac

Impresionantul ținut carstic se întinde într-o zonă montană joasă din nordul Ungariei și sudul Slovaciei. Din cele peste o mie de peșteri ale sale, un număr de 712 sunt înscrise pe lista patrimoniului mondial. Numărul pare imens, dacă îl raportăm la suprafața nu prea mare a sitului. Studiul amănunțit al microformelor din peșteri a contribuit la descifrarea evoluției paleogeografice a întregii zone. Procesele carstice s-au desfășurat pe parcursul a zeci de milioane de ani, începând din cretacic și până în prezent. Diversitatea formelor se datorează modificărilor dese ale condițiilor climatice. În timp ce în Terțiar domina un climat tropical și subtropical, în Cuaternar s-a instalat climatul temperat rece și apoi cel temperat propriu-zis. Schimbarea frecventă a valorilor termice și a nivelului de precipitații a condiționat nu doar ritmul proceselor carstice, ci și caracteristicile calitative și cantitative ale formelor rezultate.

Sistemul de peșteri *Baradla-Domica* este reprezentativ pentru întreaga regiune carstică. Acesta se remarcă nu doar prin numărul și varietatea mare a fenomenelor carstice, ci și prin dimensiunea și spectaculozitatea acestora. Aici se întâlnesc toate microformele peșterilor: stalactite și stalagmite având cele mai diverse forme, coloane mai mari sau mai mici, draperii etc. Multe din speleoteme și galerii poartă denumiri simbolice: *Broasca-țestoasă*, *Limba soacrei*, *Orga din biserică*, *Ochiul tigrlui*, respectiv *Camera neagră*, *Camera din dantelă*, *Sala coloanelor ș.a.* Observatorul astronomic reprezintă cea mai mare stalagmită din Ungaria, cu o înălțime de 20 de m. Peștera surprinde și prin bogăția faunei: aici au fost observate cca 500 de specii, printre care lilieci, lipitori, jderi, vulpi, chițcani și insecte.

O altă „minune” a sitului o reprezintă *Peștera de gheață Dobšinská*. Peșterile de acest tip apar, de regulă, în ținuturi muntoase înalte (cum ar fi Eisriesenwelt în Alpii Austrieci). Din acest motiv, apariția peșterii din Slovacia la o altitudine de doar 920 de m este surprinzătoare. Explicația păstrării formațiunilor de gheață o constituie microclimatul din peșteră, un loc răcoros, ferit de razele solare. Pe lângă prezența a numeroase forme exocarstice (lapiezuri, doline, uvale, văi seci, chei etc.), peisajul este marcat de pădurile de stejar și de fag, populate cu pisici sălbatice, râși, urși, mistreți și căprioare.

IBDIS

We know books

Alpii Dolomitici

Situl din Italia de Nord face parte din *Alpii Calcaroși*, denumire ce desemnează grupurile montane din nordul și sudul sectorului central al lanțului, alcătuite din roci sedimentare (mai ales calcar și dolomit). Grupul *Alpilor Dolomitici* se distinge prin particularități tectonice, litologice, morfologice și peisagistice care îl deosebesc de restul lanțului alpin. Ghețarii și apele curgătoare au jucat un rol important în modelarea reliefului, lăsând în urmă văi adânci, cu versanți abrupti, creste ascuțite, coloane zvelte de stânci cu aspect de ace și turnuri, toate pe un fond gri, culoarea dolomitului. Peisajul sălbatic al Dolomiților, de o rară frumusețe, se caracterizează prin abundența și varietatea formelor carstice, în timp ce versanții expuși trădează particularitățile tectonice și stratigrafice ale acestor munți. Studiile litologice au permis descifrarea multor aspecte ale evoluției paleogeografice a lanțului alpin. În concluzie, însemnătatea științifică a Alpilor Dolomitici este indiscutabilă, un argument în plus în favoarea înscrierii sitului, format din nouă arii protejate, pe lista patrimoniului mondial.

Altitudinile depășesc în mai multe locuri cota de 3000 de m, cel mai înalt vârf al grupului fiind *Marmolada*, cu o înălțime de 3343 m. Dacă analizăm dispunerea spațială a vârfurilor, ne dăm seama că, în trecutul geologic, Dolomiții erau un platou calcaros, fragmentat ulterior de ape și ghețari. Altitudinea relativă a crestelor depășește 1500 de m, aici întâlnindu-se cei mai înalți pereți calcaroși ai lumii. La baza acestora s-au format grohotișuri gigantice. Unele vârfuri apar izolate (de pildă *Tre Cime di Lavaredo*, poate cel mai cunoscut dintre toate), iar altele formează aliniamente lungi, care se constituie în panorame de o frumusețe ce îți taie respirația. Paleta cromatică a acestor munți este constituită din culoarea gri-gălbuie a rocilor, albul zăpezilor, verdele pădurilor și pajiștilor alpine, la care se adaugă albastrul turcoaz al lacurilor glaciare. Populația puțin numeroasă din văi practică creșterea bovinelor pentru lapte și prelucrarea lemnului. În prezent, serviciile turistice asigură traiul multor familii din zonă.

Anul înființării ariei protejate: 1993

Suprafața: 1419 km²

Altitudinea: 400-3343 m

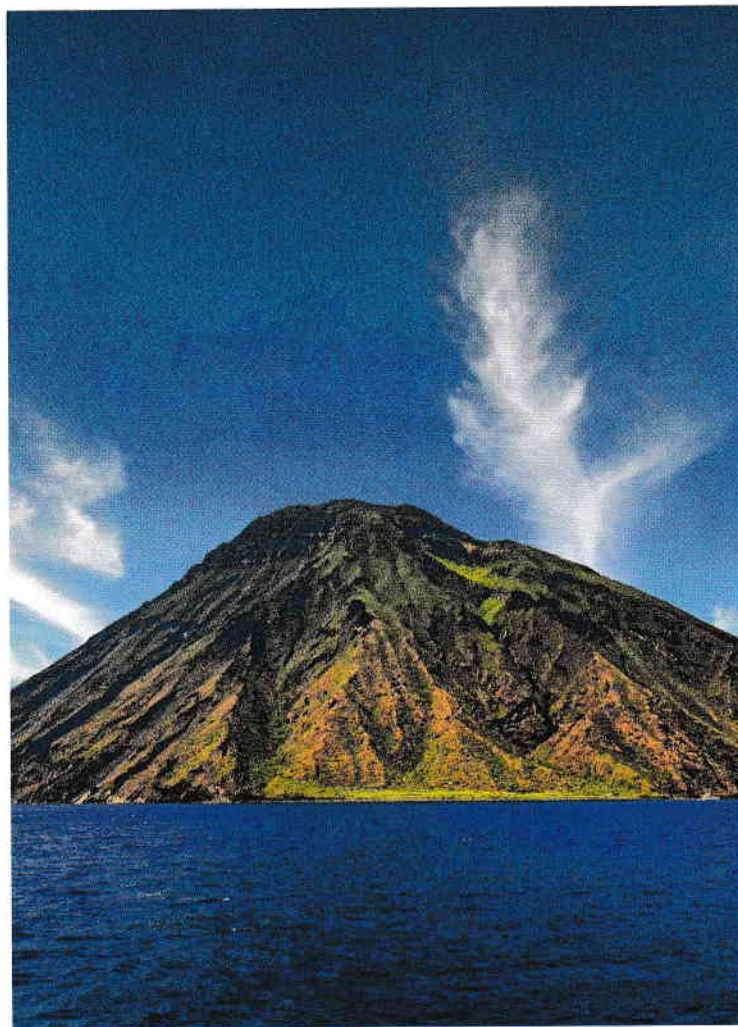
Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 2009

Insulele Lipari

Arhipelagul vulcanic, cunoscut și sub denumirea de *Insulele Eoliene*, se situează în spațiul dintre *Sicilia* și *Peninsula Italică*. Grupul este format din șapte insule mai mari și numeroase insule mici, ale căror înălțimi variază între 400 și 962 de m. Cifrele nu indică, însă, dimensiunile reale ale vulcanilor, care se înalță de pe fundul mării (aflat la o adâncime de 1000 de m) și cresc peste nivelul acestuia. Primele studii științifice asupra vulcanilor de aici au apărut acum 200 de ani, iar cercetările continuă și astăzi. Rezultatele acestora au contribuit la cunoașterea temeinică a proceselor și fenomenelor vulcanice, servind ca modele în cercetarea vulcanilor din întreaga lume. După *Stromboli*, unul dintre vulcanii activi ai zilelor noastre, a fost denumit un tip de erupție, iar *Vulcano* servește drept termen care desemnează totalitatea proceselor și fenomenelor legate de erupții. *Lipari* este cea mai mare insulă a arhipelagului, căruia îi aparțin și insulele *Alicudi*, *Filicudi*, *Panarea* și *Salina*.

Vulcanii au apărut în Cuaternar, în urma ciocnirii plăcii africane cu cea eurasiatică. Deși sunt situați aproape unii de alții, caracteristicile lor pot fi foarte diferite. Se remarcă marea varietate a rocilor din constituția lor: de la bazic până

Anul înființării ariei protejate: 1966

Suprafața: 12,1 km²

Altitudinea: 0-962 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 2000

la acid se întâlnesc toate tipurile de lave. În părțile superioare ale conurilor se deschid cratere circulare (de pildă *Gran Cratere* de pe *Vulcano*) sau caldeire de prăbușire mai mult sau mai puțin erodate. Cel mai înalt con este *Monte Fossa delle Felci* (962 m) de pe insula *Salina*.

Vegetația sărăcăcioasă este alcătuită din tufișurile xerofile sempervirescente ale formațiunii *Macchia* (*Maquis*), cuprinzând măslinul sălbatic, fisticul, mirtul, smochinul, palmierul pitic, stejarul de stâncă, arbustul de caper și rozmarinul. Fauna este săracă în mamifere, aici întâlnindu-se iepurele și câteva animale domestice (bovine și ovine). În schimb, coloniile de păsări invadează insulele în timpul migrației. Peisajul tipic vulcanic, fenomenele postvulcanice (fumarole, solfatare) și zonele litorale atrag sute de mii de turiști, care sosesc în orice anotimp din an.

Situl fosilifer Messel

Messel este o comună din landul Hessen, Germania, care poartă urmele activităților miniere din trecut. În imediata vecinătate a spațiului construit se află o depresiune circulară asemănătoare unui crater, având un diametru de 800 de m. Peisajul de aici nu este unul deosebit sau atrăgător. Pădurile de foioase sunt întrerupte de „cicatricea” gigantică rămasă în locul carierei de odinioară. Având marginile inegale și fundul plat în care ici-colo stagnează apa, *Groapa Messel* a luat naștere prin exploatarea șisturilor petroliere. Cu alte cuvinte, intervenția omului a cauzat degradarea masivă a peisajului. Și totuși, fără activitățile miniere, „comorile ascunse” ale acestor locuri nu ar fi fost descoperite. După închiderea carierei, în anul 1971, edilii comunei au propus transformarea acesteia într-un spațiu de depozitare a deșeurilor, proiect abandonat în urma unor dezbateri îndelungate. După două decenii, perimetrul a fost declarat rezervație paleontologică, iar la scurt timp a fost înscris pe lista patrimoniului mondial.

Comorile din Groapa Messel sunt, de fapt, fosile de plante și animale foarte bine conservate, care astăzi fac parte din exponatele mai multor muzee din zonă. Fosilele datează din eocen (perioadă a Neozoicului) și au o vârstă de 47-48 de milioane de ani. Ele au fost descoperite într-un strat argilos acoperit cu nisip și pietriș. Speciile de floră și faună fosile sunt înrudite cu cele care viețuiesc astăzi în zonele calde, mai ales în pădurile tropicale și în cele subtropicale. Dintre plante au fost identificate specii aparținătoare familiilor de palmieri, lauracee și camelii. Fauna fosilă de la Messel este diversificată. Aici se întâlnesc mai multe clase aparținătoare regnului animal: insecte, amfibieni, reptile, pești, păsări și mamifere. Mamiferele sunt bine reprezentate în sit, printre ele aflându-se și liliecii, prezenți în număr foarte mare și cu fosile bine conservate. Căii fosili de la Messel sunt mai mici decât cei de astăzi. Studiul științific al fosilelor a contribuit la clarificarea multor aspecte ale evoluției mediului și vieții pe Terra. Cu toate acestea, numărul mic al primatelor și animalelor de pradă și prezența masivă a urșilor furnicari ridică alte întrebări la care se așteaptă un răspuns.

Anul înființării ariei protejate: 1992

Suprafața: 42 ha

Altitudinea: oca 200 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 1995

IBRIS | We know books

Regiunea alpină Jungfrau- Aletsch-Bietschhorn

„Regiunea oferă un veritabil model al formării lanțului alpin, înglobând vaste arii acoperite cu gheață, printre ele aflându-se și cel mai lung ghețar din Europa... Habitatele din cuprinsul ei sunt un exemplu al răspândirii vegetației după retragerea ghețarilor.” Fragmentul, preluat din documentele oficiale ale sitului din Elveția, reflectă nu doar anumite aspecte geografice, ci și însemnătatea științifică a acestuia la nivel mondial. Regiunea alpină cuprinde cele mai înalte vârfuri ale *Alpilor Bernezi*: *Finsteraarhorn* (4274 m), *Aletschhorn*, *Jungfrau*, *Mönch* și alți patrumiari. Vârful *Eiger*, de „doar” 3967 m, atrage atenția cu perețele său nordic de 1800 de m, aproape vertical. Grupul *Eiger-Mönch-Jungfrau* oferă, cu siguranță, una din panoramele cele mai fascinante și mai des fotografiate din *Alpii Elvețieni*. Tot aici se află cel mai lung ghețar al continentului european, *Aletsch*, care măsoară 23 de km, cu o grosime de până la 900 de m. Cu cei 16 km ai săi, ghețarul *Fiescher* este al doilea ca lungime. Ceilalți doi ghețari ai sitului sunt *Aar* și *Grindelwald*. Ca urmare a încălzirii globale, toți aceștia se află în retragere, scăzând în lungime și în grosime. Fenomenul, vizibil cu ochiul liber, este intens studiat de oamenii de știință. Pe suprafețele eliberate de gheață apar, după câțiva ani, specii ale florei alpine.

Arealele cu ghețari și stâncăriile sălbatice ocupă 80%

din suprafața sitului. Astfel, vegetația de o mare diversitate se dezvoltă numai la periferiile acestuia. Se remarcă prezența a nu mai puțin de 1800 de cormofite (plante evoluat). Pădurile de conifere, formate din molid, zâmbru și zadă, urcă până la 2000 de m. Deasupra lor se dezvoltă o vegetație subalpină și alpină, formată din arbuști și pajiști înflorite în timpul verii, care încântă privirile. Dintre mamifere sunt prezente ibexul, capra neagră, cerbul comun, marmota, iepurele alb, vulpea, hermelina, râsul și multe altele. Regiunea de o frumusețe încântătoare este un paradis al turismului și sportului. Aici s-a construit cea mai înaltă linie ferată din Europa, care transportă masele de turiști la o altitudine de 3450 de m, aproape de vârful Jungfrau.

Anul înființării ariei protejate: 1983

Suprafața: 824 km²

Altitudinea: 809-4274 m

Anul înscrierii pe lista patrimoniului UNESCO: 2001